

اول ماه مه از راه می‌رسد

ترجمه: خسرو باقری

فرد گیوری

بهار زیبایی دیگری از راه می‌رسد و اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) دیگری. اول ماه مه فرصت مناسبی است برای ارزیابی مبارزات گذشته و هم‌اندیشی دوباره و برنامه‌ریزی برای نبردهای آینده طبقه کارگر و زحمتکشان.

در اول ماه مه یک صد و سی و شش سال پیش، یعنی در سال ۱۸۸۶/۱۲۶۵، نیروی عظیم کار در سراسر شهرهای ایالات متحده آمریکا، دست از کار کشید و به پا خاست.

غریور عدآسای کارگران، سراسر آمریکا را در هم نوردید: ۸ ساعت کار، ۸ ساعت استراحت و ۸ ساعت آزاد تا با خانواده بسر ببریم، مطالعه و ورزش کنیم، بیندیشیم، در فعالیت‌های اجتماعی یا سیاسی مشارکت کنیم و به علائق خود بپردازیم.

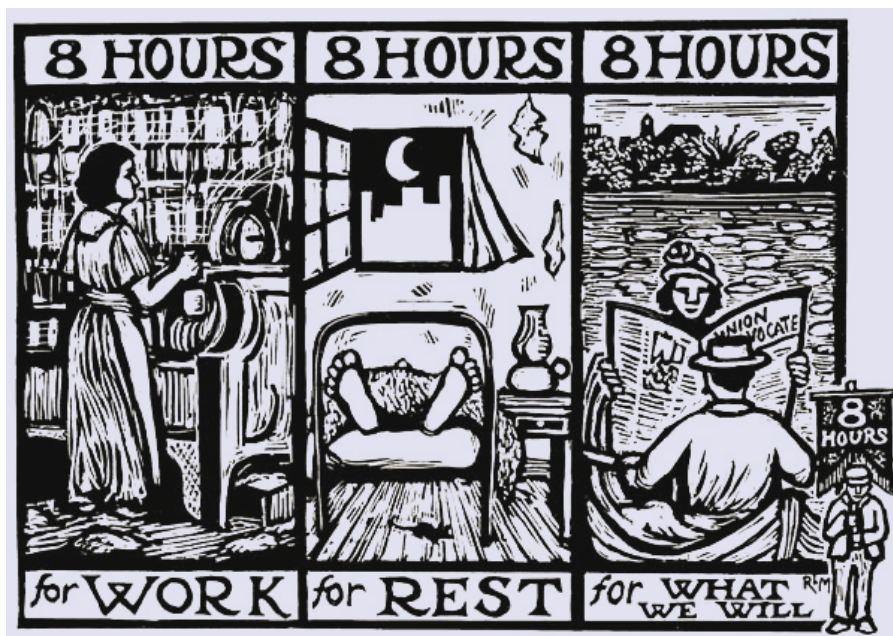
اول ماه مه ۱۸۸۶، صدها هزار تن از کارگران و زحمتکشان، دست از کار کشیدند و در یک همایش عظیم صلح‌آمیز شرکت کردند. این همایش عظیم توده‌ای در نوع خود، در تاریخ مبارزات کارگران جهان کم نظیر بود.

بزرگ‌ترین همایش کارگران، در شیکاگو برگزار شد و در آن ۹۰ هزار کارگر که ۴۰ هزار تن از آنان را کارگران زن تشکیل می‌دادند، پس از اعتصاب، در حالی که بازوان خود را به یکدیگر زده بودند، خیابان‌های اصلی و پرازدحام شهر را به لرزه درآوردند. در نیویورک ۱۰،۰۰۰ تن و در دیترویت ۱۱،۰۰۰ تن از کارگران به سوی میدان «اتحادیه‌ها» راهپیمایی کردند. راهپیمایی‌های عظیم اول ماه مه در دو شهر لوئیزیویل و بالتیمور که در آنها هزاران تن از کارگران سفیدپوست و

سیاه پوست، شانه به شانه یکدیگر وارد عرصه مبارزه با سرمایه‌داران شدند، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. به طور کلی در اول ماه مه ۱۸۸۶، بیش از نیم میلیون کارگر آمریکایی از مین و تگزاس تا نیوجرسی و آلاباما، در همایش‌های عظیم ضد سرمایه‌داری شرکت کردند. زمین زیر پای آنان به لرزه درآمده بود.

سرمایه‌داران و صاحبان صنایع، در برابر این خیزش عظیم، هراسان به تکاپو درآمدند و برای دفاع از منافع خود و خرد کردن مبارزه کارگران دست یاری به سوی پلیس و آدمکشان جلا، دراز کردند.

در چهارم ماه مه، هنگامی که کارگران شیکاگو در میدان هی مارکت این شهر گرد هم آمده بودند، پلیس و آدمکشان اجیر شده سرمایه‌داران، به بهانه انفجار بمب در این همایش، یورش به کارگران را آغاز کردند. در جریان این یورش وحشیانه، بسیاری از کارگران زخمی و بازداشت شدند. هشت تن از رهبران «جنبش برای ۸ ساعت کار روزانه» هم در میان بازداشت‌شدگان بودند. تمام افراد دستگیر شده، گناهکار شناخته شدند. هفت تن از رهبران کارگران به اعدام و یک تن دیگر از آنان به زندان ابد محکوم شدند. یکی از کارگران پیش از اجرای حکم اعدام

هشت ساعت کار * هشت ساعت استراحت * هشت ساعت آزاد

در زندان درگذشت، دو تن مورد عفو قرار گرفتند و به زندان ابد محکوم شدند و چهار تن دیگر به نام‌های آلبرت پارسونز، آگوست اسپایس، جورج انگل و آدلف فیسچر در ۱۱ نوامبر ۱۸۸۷/۱۲۶۶ به دار آویخته شدند. دولت ایلی نویز در سال ۱۸۹۳/۱۲۷۲، محکومان به زندان را آزاد کرد و از جان باختگان، اعاده حیثیت به عمل آورد.

نیروی عظیم کار در مواجهه با اژدهای سرمایه، عقب نشست، اما آن واژگان آتشی که از حنجره گلگون آگوست اسپایس، جان باخته میدان هی مارکت برآمده بود، از چوبه اعدام عبور کرد و بر فراز نسل‌ها به پرواز درآمد: «زمانی خواهد رسید که سکوت ما سهمناک‌تر از فریادی خواهد بود که امروز خفه‌اش می‌کنید.»

مبارزه و قهرمانی کارگران آمریکایی و شهادت جان باختگان میدان هی مارکت، به نیروی الهام‌بخش کارگران و زحمتکشان جهان تبدیل شد و به جنبش و حرکت در میان آنان دامن زد. در سال ۱۸۸۹/۱۲۶۸، کنگره بین‌المللی سوسیالیست‌ها که ریاست افتخاری آن به فردریش انگلس داده شد، در پاریس گشایش یافت. این کنگره در پاسخ به درخواست ساموئل گامپرز، دبیر فدراسیون اتحادیه‌های کارگری آمریکا، قطعنامه‌ای را به تصویب رساند که بر اساس آن از همه کارگران جهان درخواست شد اول ماه مه ۱۸۹۰/۱۲۷۹، در حمایت از مبارزه کارگران آمریکا و برای به رسمیت شناخته شدن و قانونی کردن ۸ ساعت کار روزانه، دست از کار بکشند و همایش‌هایی را سازمان دهند.

در نتیجه این اقدام کنگره سوسیالیست‌ها، روز اول ماه مه، روز همبستگی کارگران سراسر جهان متولد شد.

اکنون میدان هی مارکت و بنای یادبود جان باختگان کارگر که در والدهایم شیکاگو واقع است، به یادمان‌های نمادین جنبش کارگران و زحمتکشان جهان یعنی دیوار کمونارهای پاریس، میدان سرخ مسکو و آرامگاه کارل مارکس در لندن پیوسته و جاودان شده‌اند.

آگوست اسپایس در پای چوبه دار:

زمانی خواهد رسید که سکوت ما سهمناک‌تر از فریادی خواهد بود که امروز خفه‌اش می‌کنید.